

Proloog

Met een schok schrikt ze wakker. Ze ziet geen hand voor ogen. Wel voelt ze de kou om haar heen. Het snijdt bij iedere ademhaling in haar longen. Een stekende verstikkende pijn. Haar lichaam voelt stijf aan en lijkt niet mee te willen werken. Bewegen gaat niet. De ruimte waarin ze zit is daar ook te klein voor. Al zou ze willen bewegen dan is het te krap. Met al haar kracht wil ze iets gaan verzitten, maar haar lichaam lijkt verlamt. Ze verschuift met haar bovenlichaam. Het is niet veel, maar toch. Haar rug voelt beurs en stijf aan tegen de koude achterwand.

Voor haar gevoel heeft ze haar ogen nog gesloten, zo donker is het om haar heen. Niets anders dan duisternis. Nergens ook maar een sprankeltje licht of een oriëntatiepunt. Ze knippert nog een paar keer met haar ogen. Misschien moet ze eerst aan de duisternis om haar heen wennen. Haar handen tasten de ruimte af. Veel voelt ze niet. Door de kou zijn haar vingers gevoelloos geworden. Met opgetrokken knieën zit ze tegen een koude wand. Haar lichaam rilt ongecontroleerd en haar kaken klapperen op elkaar. Ze slaat haar armen om haar knieën heen en probeert zichzelf op deze manier een beetje warm te houden. De beweging gaat moeizaam.

Ze is moe.

Het enige geluid dat ze hoort is gebrom, haar snelle ademhaling en het klapperen van haar tanden op elkaar. De wanden zijn van koud metaal. Ze beseft nu waar ze is en weet dat ze hier zelf niet uit kan komen. Niet in deze toestand waarin haar lichaam zich nu verkeerd. Door het snelle ademen wordt ze licht in haar hoofd. De kou en het zuurstofgebrek helpen haar niet mee. Boven zich voelt ze een plafond van koud metaal. Ze weet het nu zeker. Ze zit in de diepvries. Iemand heeft haar in de diepvries gestopt.

Ze voelt de strakke handen nog om haar keel. De blik in de ogen van haar belager, de haat. Doelbewust om haar te vermoorden. Uiteindelijk is ze opgesloten in de diepvries om haar een lesje te leren. Als haar belager echt had willen vermoorden dan was dat wel gebeurd.

Iemand van buitenaf zal de deksel moeten openen om haar te bevrijden. Van binnenuit is dat niet te doen. De deksel zuigt vacuüm waardoor deze klemt.

Ze voelt zich zo zwak. Door de kou is alle kracht uit haar verdwenen. Haar armen vallen iedere keer weer naar beneden als ze de deksel van de diepvries open wil duwen. Ze heeft er gewoon niet de kracht voor. Toch wil ze eruit zien te komen, ook al is ze moe, heel erg moe.

Na een pauze onderneemt ze nog eens een poging om de deksel op te tillen. Dan zal deze ellende voorbij zijn. Met al haar kracht duwt ze, maar het is niet genoeg. Het lukt haar niet.

Had ze dat oude ding maar weggedaan toen ze de kans had. Het leek haar toch handig om deze oude vrieskist te houden. Zo kon ze een voorraad inslaan en is het niet nodig om iedere dag naar de winkel te gaan. Vorige week heeft ze de vrieskist nog schoongemaakt en opgeruimd, dus zoveel zit er nu nog niet in. Anders had ze er zelf waarschijnlijk niet eens bij in gepast, zoals nu het geval is. Het is een sta in de weg en een nogal ouderwets apparaat. Ze kon beter een diepvries met laden aanschaffen. Deze zou minder energie verbruiken en niet zo ouderwets zijn. En bovendien als je deze oude diepvrieskist dicht gooit duurt het minimaal een half uur voordat de deksel weer open kan. Hij zuigt zo verschrikkelijk vacuüm dat hij niet te openen is. Pas na een half uur wil het met veel kracht. Lades zijn zo veel praktischer. Je hebt veel

meer overzicht. Als ze hieruit is zal ze gelijk een andere aanschaffen, maar dan met lades.

Ze wil de moed niet opgeven. Met haar handen wrijft ze over haar benen en armen. Ze moet zich vermannen en nog één keer zo hard mogelijk een duw tegen de deksel geven. Ze moet hieruit zien te komen. Al haar kracht bundelt ze en de deksel licht iets op. Het felle licht schijnt naar binnen. Wat is ze blij om dit te zien. Vanuit deze positie lukt het niet om de deksel verder omhoog te duwen. Ze zal op haar hurken moeten gaan zitten. Als ze de deksel nu loslaat is haar kans verkeken. Nu mag ze het niet opgeven, niet nu. Doorzetten en ontsnappen aan deze ellendige kou. Het zal haar dood worden als ze hier nog langer in moet zitten.

Met een plof valt de deksel terug. Hijgend zit ze tegen de koude achterwand aan. Ze kan niet meer. Ze is zo verschrikkelijk moe. Het ademen gaat zo moeilijk en de kou is snijdend. Ze weet dat haar kans verkeken is. Ze gaat het niet redden.

‘Hey,’ haar stem is zwak en schor. ‘Laat me eruit...’ Haar keel doet zeer. Hij voelt rauw aan door het wurgen. De angst om te sterven. Dit gunt ze haar belager niet. Ze zal hieruit komen. Hoe weet ze niet. Een zacht gefluister is dan ook het enige geluid wat ze nog produceert. Ze is kortademig en voelt de druk op haar borst. De kou is zo koud dat het een branderig gevoel geeft.

Haar armen gaan nog eens omhoog om een duw te geven. Zoals ze al verwacht had heeft de deksel vacuümgetrokken en is er geen beweging in te krijgen. Ze zal moeten wachten. Van frustratie laat ze een schreeuw ontsnappen. Althans dat

denkt ze. Een schor gefluister is wat ze produceert. De kou voelt ze via haar ruggengraat haar lichaam intrekken. Haar armen laat ze in haar schoot vallen. Haar voeten en benen voelt ze al niet meer. Het ademen gaat steeds moeilijker. Ze wil wel schreeuwen, maar ook dat gaat niet. De hoop dat de deksel opengaat wordt met de minuut kleiner. Haar hoofd laat ze rusten op haar opgetrokken knieën.

Haar gedachten gaan naar David. Haar kleine mannetje. Ze weet dat ze geen goede moeder is geweest voor hem. Dat realiseert ze zich maar al te goed. Hij was haar altijd tot last en hij heeft haar kans op een goed leven verpest. Ze weet dat het niet zijn schuld is geweest. Hij kon er niks aan doen, maar toch heeft ze hem dat altijd kwalijk genomen.

Ze is zelf verantwoordelijk geweest voor haar eigen leven en die verantwoordelijkheid heeft ze niet genomen. Zolang ze het op David kon afreageren had ze voldoening. Dat was niet eerlijk.

‘Oh, David. Het spijt me zo. Als ik hieruit kom dan zal ik je ophalen en een goede moeder voor je zijn. Ik zal voor je zorgen en geen pijn meer doen. Als ik hieruit kom...’

De tranen prikken in haar ogen, maar er komt niks. Ze zakt iets verder onderuit en laat haar hoofd nu rusten tegen de zijkant. Het duistere duister wordt nog donkerder om haar heen. Van de kou heeft ze geen last meer.

Straks, straks zal ik het nog eens proberen, maar voor nu uitrusten tot ze haar kracht weer heeft hervonden.